

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 64/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť B. Š., H., toho času v Ústave na výkon väzby N., zastúpeného advokátom JUDr. J. P., Advokátska kancelária, D., pre namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 3 Tpo 41/2009 z 15. októbra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. decembra 2009 doručená sťažnosť B. Š., H., toho času v Ústave na výkon väzby N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tpo 41/2009 z 15. októbra 2009.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Tp/103/2008 zo 4. júla 2008 vzatý do väzby v zmysle ustanovenia § 72 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

Na základe návrhu prokurátorky Krajskej prokuratúry v Nitre, ako aj na základe žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu vykonal okresný súd 7. októbra 2009 výsluch sťažovateľa ako obvineného.

Vo svojej žiadosti o prepustenie z väzby sťažovateľ argumentoval najmä tvrdením, že nikdy nemal snahu ujsť alebo sa skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu alebo hroziacemu trestu. Poukázal tiež na skutočnosť, že sa sám prihlásil na políciu a následne s ňou aj spolupracoval „*vedomý si hrozby vysokého trestu*“ pri dokumentovaní „*tohto prípadu a aj iných obzvlášť závažných zločinov, ktoré by inak neboli objasnené*“.

V rámci výsluchu na okresnom súde sťažovateľ doplnil svoju žiadosť o prepustenie z väzby o ďalšie skutočnosti, pričom zároveň poukázal na «*protiprávnosť trvania mojej väzby najmenej od 01.01.2009. Toto moje tvrdenie opieram o tú skutočnosť, že sudkyňa pre prípravné konanie Okresného súdu v Nitre pri rozhodovaní o predĺžení trvania mojej väzby na verejnom zasadnutí konanom dňa 16.12.2008 porušila ustanovenie § 292 ods. 4 Trestného poriadku, keď konštatovala, že päťdňová lehota /päť pracovných dní/ na moju prípravu pred konaním verejného zasadnutia bola zachovaná. Ja som ale doručenkou podpísal dňa 10.12.2008, teda lehota päť pracovných dní sa začala počítať dňa 11.12.2008, čo bol štvrtok, druhý pracovný deň bol piatok 12.12.2008, ďalší pracovný deň bol až pondelok 15.12.2008 a verejné zasadnutie sa konalo dňa 16.12.2008. Z toho vyplýva, že od podpísania doručenky do konania verejného zasadnutia uplynuli len tri pracovné dni a bez môjho výslovného súhlasu nemôže sudca pre prípravné konanie skrátiť zákonom stanovenú lehodu. Vzhľadom na tento postup sudkyne pre prípravné konanie nemala táto právo dňa 16.12.2008 rozhodovať o predĺžení mojej väzby, ktorá mala skončiť dňa 31.12.2008, správne mala sudkyňa pre prípravné konanie vytyčiť nový termín verejného zasadnutia, pričom pri dodržaní lehoty päť pracovných dní na prípravu verejného zasadnutia, následnom dodržaní trojdňovej lehoty na moje právo na podanie sťažnosti a až*

následné rozhodovanie nadriadeného súdu o mojej sťažnosti by objektívne vôbec nebolo ani teoreticky možné „zákonne“ predĺženie mojej väzby od 01.01.2009».

Okresný súd uznesením sp. zn. 1 Tp 182/2009 zo 7. októbra 2009 v bode I výroku predĺžil väzbu sťažovateľa do 17. apríla 2010. V bode II výroku uznesenia okresný súd zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu podanú 11. septembra 2009 a doplnenú v rámci výsluchu sťažovateľa 7. októbra 2009. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť bezprostredne po jeho vyhlásení, pričom v odôvodnení poukázal na vyjadrenia svojho obhajcu prednesené v rámci výsluchu na okresnom súde. Túto svoju sťažnosť následne sťažovateľ doplnil *„pričom toto doplnenie v rozsahu deväť rukou písaných strán som ihneď dňa 07.10. 2009 z Ústavu na výkon väzby Nitra zaslal na Okresný súd v Nitre k sp. zn. 1Tp/182/2009...“*.

O podanej sťažnosti sťažovateľa rozhodol krajský súd na neverejnom zasadnutí uznesením sp. zn. 3 Tpo 41/2009 z 15. októbra 2009, pričom sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Tp 182/2009 zo 7. októbra 2009 zamietol ako nedôvodnú.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd rozhodol v rozpore *„s obsahom článku 12 ods. 4/, článku 13. ods. 4/ a článku 17 ods.2, ods. 5/ Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko nie sú konkrétne uvádzané dôvody trvania mojej väzby, ale ako dôvod trvania väzby súd rámcovo uvádza rozsiahlosť dokazovania, vznesenie obvinenia ďalším dvom páchatelom, či dokonca moje údajné ovplyvňovanie výpovede iného páchatela, pričom ale vôbec nejde o tú istú trestnú vec, v ktorej som ako obvinený ja, teda týmto rozhodnutím Krajský súd v Nitre porušil moje základné právo na osobnú slobodu, upravené v čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Za porušenie môjho základného práva na osobnú slobodu považujem to, že prezentované dôvody môjho väzobného vyšetrovania sú uvádzané všeobecne, bez odôvodnenia vyplývajúceho z nejakého môjho konania alebo ďalších skutočností, z ktorých by vyplývala skutočná obava, že by v mojom prípade malo ísť o útekovú a dokonca kolíznu väzbu a hlavne to, že senát Krajského súdu v Nitre sa vôbec nevysporiadal s mojim doplnením odôvodnenia sťažnosti v rozsahu deväť rukou písaných strán a hlavne s tou*

skutočnosťou, že namietam a jednoznačne aj dokazujem nezákonnosť trvania mojej väzby najmenej od dňa 01.01.2009.“.

Sťažovateľ považuje uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 Tp 182/2009 zo 7. októbra 2009 a uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 41/2009 z 15. októbra 2009 za „*nezákonné a arbitrárne, predovšetkým z dôvodu, že neobsahuje vo vzťahu k mojej osobe konkrétne skutočnosti odôvodňujúce trvanie mojej väzby. Rovnako nie je z neho zrejmá existencia skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho vzhľadom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania mojej osobnej slobody. Krajský súd v Nitre sa navyše vôbec nezaoberal v plnom rozsahu dôvodmi mojej sťažnosti vo vzťahu k môjmu rozsiahlemu preukázaniu nezákonnosti trvania mojej väzby v dobe od 01.01.2009.“.*

Poukázaním na arbitrárnosť a nezákonnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ako aj rozhodnutia okresného súdu argumentuje sťažovateľ tvrdením, že napadnuté uznesenie neobsahuje „*vo vzťahu k mojej osobe žiadne okolnosti spôsobilé potvrdiť alebo vyvrátiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho vzhľadom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania mojej osobnej slobody, ako aj vzhľadom na skutočnosť“*, pričom uzneseniami oboch všeobecných súdov „*bolo porušené moje právo vyplývajúce z čl. 5 ods. 4 Dohovoru a zároveň z vyššie uvedených dôvodov boli porušené aj moje práva vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 Ústavy SR“*.

Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ v závere navrhuje, aby ústavný súd vo veci nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo na osobnú slobodu B. Š. upravené v čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Nitre rozhodnutím č. k. 3Tpo/41/2009 z 15.10. 2009 v rozpore s čl. 12 ods. 4/, článkom 13 ods. 4 a článkom 17 ods. 2, ods. 5/ Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo.

2. Rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k. 3Tpo/41/2009 z 15.10. 2009 sa zrušuje.

3. Krajskému súdu v Nitre sa prikazuje, aby vo veci konal a zakazuje sa pokračovať v porušovaní základného práva na osobnú slobodu B. Š.

4. B. Š. sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 11.000,- € (slovom jedenásťtisíc eur), ktoré je Krajský súd v Nitre povinný B. Š. vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. B. Š. priznáva trovy právneho zastúpenia v sume 522,89,-€ (slovom päťstodvadsaťdva eur a osemdesiatdeväť centov), ktoré je Krajský súd v Nitre povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. J. P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu."

Ústavný súd sa v prvom rade musel vysporiadať s nedostatkami návrhu na rozhodnutie (petitu) sťažnosti. Sťažovateľ v ňom namieta iba porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 1 ústavy, ale s dôvetkom, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je „v rozpore s čl. 12 ods. 4/, článkom 13 ods. 4 a článkom 17 ods. 2, ods. 5/ ústavy“. Obdobne v inej časti sťažnosti sťažovateľ uvádza, že uzneseniami obidvoch konajúcich súdov bolo porušené jeho právo vyplývajúce z čl. 5 ods. 4 dohovoru, ale túto námietku do petitu sťažnosti nezahrnul. Ústavný súd, v tomto prípade bez toho, aby vyzýval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov sťažnosti, vychádzajúc z celého obsahu sťažnosti ustálil predmet konania tak, ako je uvedený v záhlaví tohto uznesenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom skúmal, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti podľa § 20 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde a či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Pri predbežnom prerokovaní

sťažnosti vychádzal z toho, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov ustanovených v zákone.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd vyslovil, že uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 41/2009 z 15. októbra 2009 boli porušené jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, pričom zároveň namietal, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s čl. 12 ods. 4, čl. 13 ods. 4 a čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy.

Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

Podľa čl. 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a jej príloh zistil, že sťažovateľ podal 11. septembra 2009 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú následne doplnil počas výsluchu na okresnom súde 7. októbra 2009. Krajský prokurátor v Nitre podal 18. septembra 2009 návrh na predĺženie trvania väzby sťažovateľovi. Okresný súd uznesením sp. zn. 1 Tp 182/2009 zo 7. októbra 2009 rozhodol o obidvoch podaných návrhoch, a to tak, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol, a zároveň na základe návrhu prokurátora predĺžil sťažovateľovi lehotu trvania väzby do 17. apríla 2010. Svoje rozhodnutie odôvodnil okresný súd aj touto argumentáciou: *„Sudkyňa pre prípravné konanie zistila, že návrh prokurátora na predĺženie trvania lehoty bol podaný v zákonnej lehote podľa ustanovenia § 76 ods. 2 Trestného poriadku a je dôvodný. Z rozsiahleho predloženého vyšetrovacieho spisu Krajského riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície v Nitre ČVS: KRP-52/OVK-NR-2008 bolo zistené, že vyšetrovateľ vo veci koná bez prietáhov a zadovážuje všetky potrebné dôkazy. Napriek tomu, dokazovanie v prípravnom konaní doposiaľ nebolo ukončené. Od posledného rozhodnutia o predĺžení trvania lehoty väzby vyšetrovateľ vykonával ďalšie úkony, ktorých vykonanie bolo odôvodnené výsluchmi tých obvinených, ktorí boli neskôr zadržaní a aj neskôr vzatí do väzby. Prípravné konanie nebolo možné ukončiť vzhľadom na rozsiahlosť a obtiažnosť celej trestnej veci. Z doposiaľ vykonaných dôkazov mal súd preukázané, že trestné stíhanie vedené voči B. Š. je dôvodné. Prepustením obvineného z väzby na slobodu hrozí zmarenie, alebo sťaženie účelu trestného konania a preto súd vyhovel návrhu prokurátora a predĺžil trvanie väzby obvinenému do 17.4.2010, kedy je predpoklad ukončenia prípravného konania v tejto veci.“*

O sťažnosti podanej sťažovateľom proti tomuto uzneseniu rozhodol krajský súd tak, že ju svojím rozhodnutím sp. zn. 3 Tpo 41/2009 z 15. októbra 2009 ako nedôvodnú

zamietol, pričom argumentoval takto: „Súd I. st. aj keď stroho zdôvodnil existenciu väzobných dôvodov správne rozhodol, ak mu predĺžil lehoty trvania väzby, pretože obvinený B. Š. sám vlastným konaním sa pričínil tomu, že okrem útekovej väzby bol v jeho prípade rozšírený dôvod väzby i o kolúznu, nakoľko vykonal pokus o ovplyvnenie výpovede iného páchatel'a. V prípade útekovej väzby nie je možné argumentovať iba dôvodnou obavou, že obvinený ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, ale tento faktor je potrebné chápať v spojitosti s existenciou hrozby vysokého trestu, ktorý mu podľa doterajšej právnej kvalifikácie jeho konania hrozí. Na podklade toho sa preto možno domnievať, že ak by bol obvinený Š. prepustený na slobodu, bude konať tak, aby sa vyhol trestnému stíhaniu a trestu a to napriek tomu, že deklaruje iné.“

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ namieta nedostatok súdneho preskúmania zákonnosti pozbavenia osobnej slobody z hľadiska požiadavky kvality preskúmania, konkrétne sťažovateľ namieta nesplnenie požiadavky náležitého odôvodnenia rozhodnutia, v dôsledku čoho považuje uznesenie krajského súdu za rozhodnutie v rozpore s čl. 12 ods. 4, čl. 13 ods. 4 a čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Vzhľadom na skutočnosť, že čl. 12 ods. 4, čl. 13 ods. 4 a čl. 17 ods. 1 ústavy definujú všeobecné kritériá ochrany základných práv a slobôd a neobsahujú úpravu ochrany konkrétneho základného práva sťažovateľ'a, ako aj vzhľadom na znenie sťažnostného petitu a v bode I ustálený predmet tohto konania, ústavný súd preskúmal napadnuté rozhodnutie predovšetkým z hľadiska jeho súladu s čl. 17 ods. 2 a 5 v spojení s čl. 17 ods. 1 ústavy, ako aj z hľadiska možného porušenia práva sťažovateľ'a podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Požiadavky práva na preskúmanie zákonnosti väzby a rozhodnutie (vrátane rozhodovania o jej ďalšom trvaní) o nej sú obsiahnuté aj v čl. 5 ods. 4 dohovoru a sú definované v stabilnej judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorou sa pri svojej rozhodovacej činnosti konštantne riadi aj ústavný súd.

Ako už bolo uvedené, konanie podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jednou

z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodovaniu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Úlohou ústavného súdu je kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody.

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

V uznesení sp. zn. 3 Tpo 41/2009 z 15. októbra 2009 krajský súd konštatoval splnenie formálnych podmienok väzby a v tejto súvislosti uviedol, že prvostupňový súd v konaní týkajúcom sa rozhodovania o predĺžení väzby postupoval v súlade s Trestným poriadkom a dodržal pritom všetky zákonné lehoty vyplývajúce z ustanovení Trestného poriadku. Stotožnil sa so závermi okresného súdu o dôvodnosti predĺženia lehoty väzby sťažovateľa s poukázaním na dosiaľ vykonané dokazovanie, ako aj na nutnosť ďalšieho dokazovania v dôsledku vznesenia obvinenia ďalším dvom obvineným pre účasť na konaní, pre ktoré bolo vznesené obvinenie aj sťažovateľovi. Z hľadiska naplnenia materiálnych podmienok väzby krajský súd (v právomoci ktorého bolo posúdenie skutkových a právnych

otázok relevantných na rozhodnutie o predĺžení lehoty väzby sťažovateľa) vychádzal zo skutkového a právneho stavu uvedeného jednak v návrhu prokurátora, ako aj v uznesení okresného súdu o pretrvávajúci dôvodov útekovej väzby v súvislosti s hrozbou vysokého trestu, ktorého závery krajský súd akceptoval. Rovnako tak krajský súd akceptoval dôvody kolúzneho väzby sťažovateľa, ktorú odôvodnil pokusom sťažovateľa o ovplyvnenie výpovede iného páchatel'a.

Ďalej z kontextu celého obsahu sťažnosti vyplýva, že zásadnou námietkou sťažovateľa je tvrdenie, že krajský súd sa v odôvodnení svojho uznesenia sp. zn. 3 Tpo 41/2009 z 15. októbra 2009 nevysporiadal s jeho argumentáciou týkajúcou sa nedodržania lehoty piatich pracovných dní na prípravu na verejné zasadnutie podľa § 292 ods. 4 Trestného poriadku. Táto lehota mu nemala byť zachovaná okresným súdom v rámci predošlého rozhodovania o predĺžení väzby na verejnom zasadnutí konanom 16. decembra 2008, pričom táto skutočnosť podľa názoru sťažovateľa zakladá nezákonnosť jeho väzby od 1. januára 2009.

Vo vzťahu k sťažnosťou napadnutému uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 41/2009 z 15. decembra 2009 ústavný súd konštatuje, že krajský súd v danom prípade nemal zákonom danú právomoc zasahovať v rámci preskúmania uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 Tp 182/2009 zo 7. októbra 2009 do právoplatného rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 1 Tp 198/2008 zo 16. decembra 2008 v znení uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 64/2008 z 23. decembra 2008. Ústavný súd teda v tomto prípade nezistil existenciu nevyhnutnej príčinnej súvislosti medzi sťažnostnými námietkami sťažovateľa a zásahom do jeho ústavou chránených práv podľa čl. 17 ods. 2 ods. 5 v spojení s čl. 17 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 41/2009 z 15. októbra 2009.

Ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia krajského súdu zistil, že krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie v ústavne akceptovateľnej miere, pričom sa zamerail na okolnosti majúce podstatný vplyv na rozhodovanie o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa, a to tak väzby kolúznej, ako aj väzby útekovej.

Na základe všetkých uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci rozhodujúceho krajského súdu sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru, preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2010